

'IK KAN ALLEEN MAAR CONTENT ZIJN'

Een babbeltje met **Luc Muylaert**: geen enkel probleem. 'En waar zullen we gaan zitten?' Het wordt zijn overvol tafeltje in een hoekje van het gonzende secretariaat. 'Wacht, ik zal die papieren eerst een beetje opruimen. Wat een rommel maakt een mens toch.' Dertig seconden later zien we het tafelblad opnieuw. Of toch een beetje.

En, is hij content over de zesde festivaleditie?

Ge kunt moeilijk anders, hé. (*lacht*) Maar serieus, ik ben content. 't Was fantastisch. Misschien een beetje te warm de eerste dagen, waardoor een aantal mensen die gereserveerd hadden, niet zijn komen opdagen om op het strand te gaan liggen. Ook de communicatie naar het publiek verliep soms nog moeilijk. Maar goed, uiteindelijk is alles vrij vlot verlopen. De verbeteringen tegenover vorig jaar waren goed merkbaar, denk ik. En ook bij de Dienst Toerisme zijn ze heel tevreden.

Wat was de werkverdeling tussen TarTart en de Dienst eigenlijk?

Wij doen zo ongeveer alles, behalve ticketing en het bemannen van de balies. Dat soort dingen blijft nog wel eventjes bij de Dienst... (*tegen Vicky, de blonde bewaarengel van het secretariaat die hem enkele papieren komt voorhouden*) Voor wat is 't? Vicky: Tekenen. Alstublieft. (*met een knipoog*) Anders zeg ik altijd 'meneer Muylaert', hoor. Luc: 't Is al goed, mevrouw Vermoezen. Hier, ze zijn getekend.

Zijn er dingen die hij graag anders had aangepakt?

Mja. Achteraf gezien hadden we te weinig tijd om het programma in elkaar te boksen. Dat is niet louter groepen kiezen, hé. Om u een idee te geven: we zijn eind maart begonnen met programmeren. Da's dus eigenlijk al te laat. Want eerst moet je structuren hebben, dan moet je locaties beginnen zoeken... Soms wordt het de omgekeerde wereld en zit je met een locatie waar je nadien een project voor zoekt. Zoals de Vismijn dit jaar. Dat leek ons een leuke locatie en dan blijkt dat we er niets dan problemen mee hebben: geluidshinder en dergelijke. Dat soort situaties wil ik volgend jaar liever vermijden. Maar goed, we hebben een contract voor vier jaar met de Dienst Toerisme en dat moet ons de tijd geven om echt alle kinderziektes uit te zweten.

Waren er onverwachte meevallers?

Goh, ik ben blij dat de opera van Rimlight onder behoorlijke omstandigheden in première is kunnen gaan. Daar hield iedereen zijn hart voor vast. En zeker ook een meevaller is dat we veel nieuwe medewerkers hebben gevonden, vaak uit Oostende zelf. Enthousiaste, capabele mensen.

Hoeveel medewerkers telde deze editie? Zo bij benadering?

Oei. Hoeveel zouden dat er zijn? Veel hé. Met acteurs bij zitten we aan 6 à 700, denk ik. En wat de medewerkers betreft: zo'n 150.

Wat was zijn kortste nacht op deze editie? Vorig jaar was pittig...

Pfft. Ik heb eigenlijk niet veel korte nachten gehad dit jaar. Als er al een korte tussen zat, was dat alleen mijn eigen fout (*lacht*).

Het verschil is merkbaar, als we dat mogen zeggen. Mogen we stellen dat het een rustige, soms bijna kabbelende editie was?

Kabbelend? Op het moment dat je zoiets zou beginnen te geloven, gebeurt er altijd wel iets. Zoals de perikelen met de Imke C bijvoorbeeld. En er is ook het feit dat er personeel moet bijkomen, en dat we onze mensen wat beter kunnen betalen. Dat zou moeten.

Wat staat er volgende week op het programma? Afbreken en...?

Vóór 1 september moet de eerste subsidieaanvraag al binnen zijn, in oktober de rest. Dat is het vervelende aan die papierkwesties: de onzekerheid, het afwachten. Eerst moet je op een gunstig advies hopen, daarna moet dat advies nog eens bekrachtigd worden... Bij het Fonds voor de Letteren hebben ze ons zo een week voor het festival meegedeeld dat de aanvraag niet helemaal in orde was en dat er iets moest aangepast worden, vóór 1 augustus. En we gaan pas weten in oktober of ons dossier echt gehonoreerd zal worden! Dat maakt dat je dus eigenlijk geld uitgeeft waarvan je niet weet of je het hebt. Vervelend. Dat is het voordeel van handenwerk: je ziet onmiddellijk het resultaat, hé. Wist je bijvoorbeeld dat die leien met gedichten van het Klein Seminarie in Gent komen? Die lagen daar op het dak en wij mochten ze komen halen bij de afbraak. Je zou dus kunnen zeggen dat we gesponsord worden door het bisdom van Gent (*lacht*).

Laatste vraag: hoe zit het met 'de jacht op het yacht' in de Mercatorhaven? (Voor wie nog geen enkele TaZette zou hebben gelezen (foeifoei!): toen de Letterenboot vorige week wou aanmeren lag er op de - gereserveerde - plek een omvangrijk yacht van een Nederlandse miljonaire. De havenkapitein liet de boot wegslepen en de woedende Ollander legde prompt een klacht neer.)

Awel, we moeten nog onze kostenstaat opmaken. We hebben daar één maand de tijd voor, dus dat gaat nog even duren. Ja, er zat een duivel op die boot dit jaar hé. Eerst die wegsleepaffaire, dan de inbraak door vandalen... Enfin, volgend jaar moeten we de Letteren sowieso elders doen, want de Imke C wordt een relaxatieruimte of zoiets. Misschien mogen we dat yacht wel lenen?

Goed idee. Onder het motto: Maak van je vijand een partner.

Zoiets. En dan ga ik nu sigaretten kopen. Nog maar eens. (*staat recht*) Dat was de voorbije week nog het grootste probleem: een continu gebrek aan sigaretten.

Hmm. Het ruikt hier naar een nieuwe sponsordeal. Succes in ieder geval en bedankt!

La **FAYETTE**:

"t Schijnt dat ik vanavond naar Luc Muylaert zijn kamer moet komen. Of was het Luc Bosmans?"

DE DISCUSSIE IS INTERESSANTER DAN DE CONCLUSIE

Hij komt uit Hoogstraten, hij woont in Brussel, hij maakt jaarlijks Oostende onveilig en hij houdt wel van een kleintje met tartaar. Hij is... (allemaal samen!) **Don Verboven**. Een nachtelijke round-up met de programmator van Theater aan Zee, tussen de overvolle asbakken.

(*Neemt nog een sigaretje, een Don Pablo*). Het was heftig dit jaar, echt. Niet zozeer productioneel, want we hadden een superteam, een goede mengeling van nieuwe krachten en mensen die ervaring hadden, die heel goed weten waar ze mee bezig zijn. (*Dirk wandelt binnen en buiten, op zijn volstrekt eigen manier*). En dan heb je nog figuren als Dirk natuurlijk, dat is iemand die een enorme rust brengt in de ploeg. Dat is uniek. Ik weet eigenlijk niet waar we zonder hem hadden gestaan. Maar het was opvallend hoe verschillend er gereageerd wordt op voorstellingen, hoezeer de meningen dit jaar uiteenlopen. Ik denk dat de juryberaadslaging morgen (*vanochtend om 8.30 uur, nvdr*) ook geen formaliteit zal zijn. Er moeten vier prijzen worden verdeeld. Heb je trouwens vuur bij?

Nee, sorry. Was er meer discussie dan voorgaande jaren?

Absoluut, ja. De contrasten waren groter. Keuzes werden dit jaar veel meer en veel scherper in vraag gesteld, hoewel die keuzes altijd al zo geweest zijn. Kijk, we hebben onze programmatorische lijn uitgezet en we volgen die. We proberen daarin consequent te zijn. Maar dit jaar kwam er dus veel meer kritiek op die lijn, ook in de pers. Blijkbaar liggen de verwachtingen heel hoog, voor het Jong Theater Werk soms te hoog, lijkt me. Ik beschouw het Jong Theater Werk zelf als een vorm van *work in progress*, een broedplaats. Terwijl nogal wat mensen naar hier komen om te 'shoppen': om afgewerkte, kant en klare producties en ingenomen posities te bekijken. Zelf vind ik het veel interessanter om de wording te tonen, het onderzoek en de discussie naar een eigen taal of vorm. Dan zie je de voorstellingen hier op dit eigenste moment groeien. Want eigenlijk plukken we veel voorstellingen weg uit hun specifieke context, waar ze meestal voor het min of meer vaste publiek van de toneelscholen worden vertoond. Hier worden ze dan in een festivalomgeving voor de leeuwen gegoooid, en dan zie je die mensen zwoegen, zie je dat ze er willen staan. Meestal merk je dan ook dat de tweede opvoering van een stuk beter is dan de eerste.

Er staan nogal wat Nederlanders op de affiche. Is er een verschil tussen de Vlaamse en Nederlandse benadering?

Ik denk het wel. Schematisch kun je stellen dat Vlamingen meer 'theatermakers' zijn, en Nederlanders meer acteurs of regisseurs. Het is niet zo simpel om dat in twee woorden uit te leggen, maar Vlamingen zijn naar mijn aanvoelen meer bezig met het effectieve maken van een voorstelling, in de specifieke context van een moment en het gekozen materiaal. Regisseurs daarentegen vertrekken meer vanuit een concept, waar dan de voorstelling naar gemoduleerd wordt. Ik zie een theatermaker als een soort synthese tussen een regisseur en een acteur. Maar er zijn natuurlijk uitzonderingen die de regel bevestigen.

Hoe schat je de algemene kwaliteit van de voorstellingen in, dit jaar?

Eerder op het seizoen heb ik al de bemerking gemaakt dat het aanbod dit jaar wat schraler uitvalt dan andere jaren. Wat het samenstellen van een programma moeilijker maakt. Laat ik eens een mooie vergelijking maken. (*Probeert zijn sigaretje weer aan te steken*). Ik kom uit Hoogstraten, de streek van de aardbeien. Het aanbod van de aardbeien op de veiling daar varieert ook van jaar tot jaar, en als de oogst sterk is, wordt de prijs opgedreven. En als de oogst mager is, tja. Maar versta me niet verkeerd, ik ben helemaal niet negatief of zo. Ik vond dit een fantastisch festival en ben ook meer ontspannen dan vorig jaar. Iedereen trouwens. Dit jaar was veel meer genieten dan vorig jaar.

En wat brengt de toekomst, mijnheer Verboven?

De uitgebreide waaier aan voorstellingen en de organisatie daarvan kosten geld. We presenteren nu ongeveer 350 voorstellingen op tien dagen tijd. Met de middelen die we momenteel van de stad Oostende krijgen, zitten we aan onze absolute limiet. Zonder subsidie van de Vlaamse Gemeenschap, die ons dit jaar helaas geweigerd werd, zijn we verplicht om te snoeien in het programma. We kunnen niet anders.

U WAS WEER FANTASTISCH...

Klein klein kleutertje, wat doe je in m'n hof? Je plukt er alle bloemetjes, je maakt het veel te grof... ■ Een enthousiast telefoontje van de dienst Toerisme bereikte onze redactie: er liep dit jaar een kwart miljoen bezoekers rond op TaZ en er werden maar liefst 20.000 tickets verkocht. ■ Proficiat. ■ Jammer genoeg waren er ook enkele staaltjes cultuurparticipatie die we niet onbecommentarieerd kunnen laten passeren. Een korte inventaris. ■ De problemen begonnen eigenlijk nog voor het festival losbarstte, met de heroïsche strijd tussen de Imke C. en den Ollander. Maar die soap kent u al. ■ Nee? Vraag het even aan uw buurman. ■ Toch even wijzen op de totaal belachelijke inbraak in dezelfde boot. Een beetje de boel ondersteboven keren, wat flessen uitzuipen en tegen de toeg pissen: ongetwijfeld bent u een interessant mens, mijnheer de dader. Het stoere verhaal al aan uw maten verteld, ja? *Losser*. ■ Over interessante mensen gesproken: onze groeten aan de buurman van Café Koer met zijn voetbaltoeter. Toch enigszins proberen maat te houden, aub. ■ Het was een grapje, beweerden ze, de slagers die vanop het eerste een emmer water gaten over een straattheatergroep in de Kapellestraat. Alleen: in plaats van de groep werd een vrouw met kind getroffen. Waarop de woeste vrouw zich afreageerde op de theatergroep. ■ Die stond paf. ■ Nog Kapellestraat: man vindt het leuk om stevig met zijn paraplu onder de rokken van een stelloopster te porren. Meisje, totaal verbouwereerd, geeft man een paar rake meppen. Hoe zou u zelf zijn? Waarop man naar de politie stapt om klacht neer te leggen tegen meisje. ■ En dan waren er nog die mensen die een andere straattheatergroep met ajuinen(!) bekogelden. Toen Marc Breban laconiek ging vragen of ze die ajuinen ook terug wilden, herinnerden ze er zich niets meer van. ■ Ondertussen werd er ook ingebroken in de Spiegel tent en de camper daarnaast, en verdween de brommer van Luc Lowyck spoorloos, net als alle vlaggen aan Fort Napoleon. ■ Ook spoorloos, systematisch en haast dagelijks: de pijlen richting *The Obsession Project*. Iemand zit met een obsessie, zoveel is duidelijk. ■ Kortom: u was weer fantastisch dit jaar... ■

